

annyira "hitelvesztetté" lett volna, mint a szeretet. S valljuk meg bűnbánattal, hogy ebben mi, egyházi emberek is részesek vagyunk. Olyan sokszor oly elragadóan beszéltünk a szeretetről, s olyan szeretetlenül cselekedtünk. Elfelejtettük a nagy tanítást, hogy ne szóval és ne nyelvvel szeressünk, hanem cselekedettel és valósággal. /1 Jn 3,18/

Félreérthetetlené kell tennünk, hogy a Jézus Krisztus gyülekezetében a szeretet nem prédikáció-téma; nem filozófiai-probléma; nem valamiféle különös-érzés, hanem áldozat. Isten nyilvánvalóvá tette előttünk Jézus Krisztusban, amikor Szerelmes Fiát irántunk való szeretetből áldozattá tette érettünk. Érthető, ha ennek kijelentése után ez áll Bibliánkban: "Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást." /1 Jn 4,11/ Sőt tudjuk a Bibliából, hogy nemcsak egymást, hanem mindenkit, még ellenségeinket is.

"A szeretet az Ur megváltott népének nagy adóssága", ahogyan olyan találóan és igazán mondta Spurgeon. Igen, ez a mi nagy adósságunk. Ezt követeli tőlünk Isten törvénye és ezt várja tőlünk a világ. S mert valóban adósságunk, amit folyton törleszteniünk kell, azért énekeljük mi oly gyakran Luther énekét:

"ó szeretet, áraszd ránk meleged,
Hadd kóstoljuk édességedet;
Tiszta szívből mindenkit hadd szeressünk,
Egyességben és békében éljünk.
Könyörüljél." /234,3/

Legnagyobb a szeretet.

Elérkeztünk alapigénknek ahhoz az üzenetéhez, mely azt mondja nekünk, hogy legnagyobb a szeretet. Nagyobb a hitnél, nagyobb a reménységnél. - Így van, mert Isten maga a Szeretet. De így van-e ez a mi életünkben? Úgy vallanak-e rólunk az emberek,